

[Svend Nielsen.]

og ikke har Brug for. Jeg tror, man bør lade være med at antyde en bestemt Løn, det bør man overlade til Sygehusene selv at træffe Afgørelse om; hvis man i det hele taget skal have gennemført den Turnusordning, her er Tale om.

Efter Lovforslagets § 3, Stk. 3, gives der Indenrigsministeren Bemyndigelse til at give udenlandske Læger, der ikke har dansk lægevidenskabelig Eksamen, men som i Udlandet har erhvervet en tilsvarende Uddannelse, Ret til at udøve Lægegerning her i Landet. Det er en Bestemmelse, jeg for min Part hilser med Glæde; jeg tror ganske vist ikke, der vil blive ret megen Brug for den Bestemmelse, men det er ikke heldigt for noget som helst Land at gaa i den Indbildning, at der intet som helst godt kan komme fra Udlandet, den stærke Afspørring Nationerne imellem er efter min Mening ikke noget godt, og jeg henstiller til Ministeren, at han ikke tager de Smaabestemmelser, der findes i Bemærkningerne, alt for højtideligt — en udenlandsk Læge kan udmærket godt sætte et brækket Ben sammen og gøre adskilligt andet, selv om han ikke har Kendskab til dansk Sociallovgivning.

§ 4 i Lovforslaget omhandler Speciallæger; der fastsættes dels Betingelserne for at kalde sig Specialist, og dels fastslåes det, at Ministeren bestemmer, indenfor hvilken Gren af Lægevidenskaben der kan oprettes Specialer. Der har ikke tidligere her i Landet fra Myndighedernes Side været fastlagt Specialiteter indenfor Lægegerningen, og jeg tør heller ikke paastaa, det er paakrævet, det skal være saaledes i Fremtiden; men paa den anden Side kan der godt fremføres adskilligt til Forsvar for en saadan Ordning.

Det er i høj Grad ønskeligt, om det kunde blive saaledes, at de Patienter, der søger til Specialister, ogsaa kunde føle sig fuldkommen sikre paa, at de kommer under en særlig kyndig Behandling. Men det gaar her som paa saa mange andre Omraader, at en Eksamen eller et gennemgaaet bestemt Kursus ikke giver nogen absolut Sikkerhed for, at Dygtighed opnaas derved. Der er ganske vist mere Sandsynlighed derfor, end hvis der slet ikke var foregaaet nogen særlig Uddannelse; men paa den anden Side kan det meget vel hælde, at en Læge uden at have særlig Specialuddannelse kan opnaa en saadan Færdighed og Dygtighed paa et bestemt Omraade, at han fuldt ud er kvalificeret til at betegne sig som Specialist paa dette

Omraade. Jeg kunde derfor ønske, at man til Paragraffen føjede et Stykke om, at Indenrigsministeren, naar særlige Grunde taler derfor, kan give en Læge Lov til at betegne sig som Specialist, selv om han ikke har gennemgaaet den Specialuddannelse, der ellers almindeligvis vil blive krævet for at opnaa Tilladelse til at føre Specialistbetegnelsen.

§ 5 omhandler Fratagelse af Retten til at udøve Lægegerning. Det siges her, at saavel legemlige som sjælelige Defekter kan være Afskedigelsesgrund, og ligeledes udvist grov Uduelighed; og det er der jo sikkert ingen, der vil indvende noget imod, men jeg tror, det vil være rigtigt, om man her til føjede et nyt Punkt, gaaende ud paa, at udvist grov Lige gyldighed og Skødesløshed ogsaa skal bevirke, at Retten til at være Læge kan fratages vedkommende.

Det skulde egentlig paa Forhaand synes indlysende, at saadanne Egenskaber ogsaa kunde være Afskedigelsesgrund — det er jo dog Menneskeliv, der staar paa Spil —, men jeg maa sige, at jeg har det Indtryk, at der fra Lægemyndighedernes Side anvendes to meget forskellige Sold til Sortering af de Folk, der kommer indenfor deres Omraade. Er det en stakkels Kvaksalver, der har faaet fat paa, saa er det et meget finmasket Sold, Retslægeraadet bruger, vistnok saa finmasket, at det vil være fuldkommen umuligt for Kvaksalveren at slippe igennem, selv om han for øvrigt er aldrig saa dygtig til at helbrede Folk, og selv om han aldrig har været skødesløs i Behandlingen af sine Patienter. Er det derimod en Læge, det gælder, saa er Soldet, der anvendes ved Sigtningen, adskilligt mere vidmasket. Vi har vistnok alle sammen i frisk Minde, at det er passeret, at Læger har efterladt Klemmer eller Servietter eller lignende Rariteter i Maven paa de Folk, de har opereret, men det kan godt faa Lov at passere, Retslægeraadet siger bare, at det er hændeligt, og saa bliver der ikke gjort mere ved den Ting.

Jeg mener derfor, det vilde være rigtigt, om man i denne Paragraf tilføjede en Bestemmelse om, at udvist grov Lige gyldighed eller Skødesløshed skal være tilstrækkelig Grund for Indenrigsministeren til at gøre Skridt til, at Lægen fratages Retten til at praktisere. I øvrigt fremgaa det af Paragraffen, at Lægen altid kan kræve sin Sag til endelig Afgørelse ved Domstolene, og det er efter min Mening rigtigt, at Domstolene er afgørende Instans i saadanne Sager.

Kapitel II i Lovforslaget omhandler